

MEMENTO

Miroslav S. Madjer

Bil je pesnik, pravijo, in zdaj je mrtev

Če pesnik je umrl potem so trave mrtve
če pesnika ni več je zemlja le še zemlja
če ga zares ni več kaj bo potem z zvezdami
ljubezen bo skažena in nikdar več oblaki
ne bodo kot oblaki, ki blodijo po nebu.
Kdo bo omenjal sonca utrujene oči
kdo bo besede uril za zmedene uganke
kdo potoval skoz sanje kot skoz nejasne mite
in gledal na poslopja na ceste in golobe.
Če pesnik je umrl komu še mar bo senc
samotne bodo izven ljudi ostale zvezde
in lunin soj in reka prerasla se s skrivnostjo
in v duši potemnela nam bo človeška duša
in ta naš svet izgubil bo vse nravi najlepše.
Ko pesnik je še živel so vse stvari živele
še v nekem drugem bitju in zraku in pogledu
začudenje živelo je v bistvu vseh utripov
utripalo je v petju cvetov in v koreninju.
Če pesnik zdaj je mrtev ne bo več listje dalo
nikomur nič in veter ne bo več vel in nihal.

NEDOSEGLJIVOST

Zlatko Tomičič

Zmerom se boš vračal k sebi. Prazen vsak odhod v poglede drugih.
Zmerom varan. Truden boš iskal nenajdeni odsev v vrnitvi. Čakal te
bo suh in beden cvet detinstva, roka starke, ki molči, edino, kar imel si.

Tvoji upi so brezupni.

Sumi rastejo kot vztrajne spake. Dneva ni, ne stvarnosti resnične,
ni življenja, ki bilo bi v njem vsaj malo sanj. Kaj si s svojo vztrajnostjo
dosegel? Jok, ponižanje, posmeh.

Nisi soncu drag. Sijalo rado bi na drugo, plemenitejšo podobo.
Mrak nenehno sili ti k ponižnosti to tvoje lakomno telo, to tvoje gol-
tajoče grenko grlo.

Iznakázila te bo ljubezen; nič ni boljša kot si sam. Nihče ne
verjame sebi in nihče ljubezni svoji.

Lačni so po tebi. Žejni so po tebi. In želijo ti oči in rôke, tvojo
strast ukrasti; skopi in oholi, polni straha in prezira; siromašni, hočejo
tvoj duh v svoj spremeniti, in telo ti v svoje razkrojiti.

Nevreden, na kolena klecal boš, nedosegljiv.

Prevedel Janez Menart